

PÁKOZDY FERENC

## Az Infarktus-ciklusból

(20)

Kelj fel és járj  
mondom magamnak s mozdulok  
esedékes az esti séta  
parancs az engedély is  
latornak katonának  
eskü az eskü az adott szó  
hát felkel aki elesett  
föltámad  
nagy keservesen  
cifrákat nagyot fohászkodva  
álmélkodva tamáskodva  
első a fegyelem  
ember az ember örökmozgó  
amíg ember ön- és közveszélyes  
rebellis atom álmos vagy éhes  
pokolba-ajtó kurvahajtó  
kegyelem  
végül is engedelem  
zeng a trombita zeng az ég  
dörög villámlik hátha jég  
uramjézus ne hagyj el

(65)

a szülőföld is elveszett  
az emlék ugyan élvezet  
a tóaljára néha még  
de meg már ott se szállanék

a kanális a tiszapart  
mártély is már csak hivatal  
vadőrző vadvédelmező  
jutalmazó italmező

ahol születtem áll a ház  
de már magára sem vigyáz  
ahol fölöttem az öreg  
hajlék a mát sem érte meg

pedig élek még s örömet  
ugranék falának fejest  
vagy nyúlnék el díványomon  
lepedőben a vánkoson

petőfi ucca csalogány  
ucca fiatok de sovány  
de potrohos de összement  
bercsényi aki idebent

van bujdosóban egymaga  
sem fejedelem sem haza  
sem alkotmány sem költemény  
csak kard a szíve közepén

nem lesz belőled semmi sem  
mondta apám és elhiszem  
tudvatudom már magam is  
hajdan ember is magyar is

már rég nem ember csak magyar  
nem izgat semmi nem zavar  
sem élővíz sem holtkanyár  
se jövetel se ravatal

bánom is én a telepét  
ahol az anyám elepedt  
apám nábókos telepét  
a gólyák szorgos kelepét

anyu vögyél föl és szegény  
felvett mert kényes voltam én  
sokáig egyke förtelem  
lesül a bőr a képemen

vagy keresek más kódikat  
a nádakat a hódokat  
a dilinkát a paperét  
már akkor inkább piperét

az új írást-e vagy az ést  
vagy más hasonló vétkezést  
béla bácsit a röggelit  
a néhait az éccörit

eltűntek egyszer mint ahogy  
el fog tűnni a többi rongy  
ha fönnforgó ha papiros  
akár fehér akár piros

csak egy marad a zöld marad  
a fűzfák harkánymadarak  
a röghözkötött költöző  
egy halhatatlan hódmező

az én alom vásárhelyem  
bölcsőm szemfedőm sárhelyem  
delelő libalegelő  
temető mamuttemető

lesz németh aki elfedi  
egy lászló nem elég neki  
mondják hogy ő is nagy beteg  
gondolom én is mehetek

(84—87)

üdvözlégy mindszentek napja  
nem hittem volna hogy megérlek  
s lám-lám újra súlyban a mérleg  
vízszint az élet s halál karja

mehtek megint haza vissza  
az életbe a mérleg másik  
oldalába újabb halálíg  
a fölkelő nap fényét issza

szemem is lomhán szomor vígan  
billeg vissza a botor hídon  
meg-megtorpanva tolláskodva

mint egy őszi légy tudós harkály  
aki megmarad majd csak helytáll  
kopog vissza koponyám odva

jó hazamenni alig várom  
hogy hazaérjek újra ott  
feküdjem az otthoni ágyon  
mely úgy tündöklök úgy ragyog

szeretnék mindent jóvá tenni  
amit csak lehet mielőtt  
behunyom szemem egy szemernyi  
engesztelődést pihenőt

mint egy csillag egy messzi bölcső  
halk ének alig hallható  
dal utolsó lehelet első  
szerelem fürdő altató

megnyugvást békét mert üzentek  
onnan felülről s többször is  
törhetem fejem mint a szentek  
hiába minden fejtörés

nem itt akarok elaludni  
hanem ott ott odahaza  
édike mellett észrevétlen

hiába minden aggodalmam  
igyekezetem nincs hatalmam  
se udvarom se fegyverem

de nem akarok még aludni  
olyan hosszú az éjszaka  
s még nem éltem csak visszaéltem

sokat kaptam keveset adtam  
hajtogatom mind hajthatatlan  
a kenyérem is kegyelem

úgy virradt rám idén az ünnep  
mindszent napja halottak napja  
adósságaim egybegyűlnek  
és körülvesznek mintha gyertya-

erdő elnyúlva kiterítve  
világítok a gyertyák alján  
elragadtatva szemlesütve  
fellobbanó fényben halvány

árnyékban mintha szószólóim  
hajolnak felém gyászolóim  
rovásaim rovandó rendje

hogyan örülnek hogy megkerültem  
holott régesrég elmerültem  
minden jövőendő ünnepekre

## Suhog-lobog...

Suhog-lobog suhan-rohan  
repül a temérdek  
napraforgó tengeri  
szállnak a felhők szállnak a földek

terhesen ittasan —  
lengeti  
díszlobogóit  
gyászlobogóit  
az ősz.

Lángforrás lángfüst lángfolyó  
lángörvény lángtenger  
az egész látóhatár  
úgy merül úgy hull bele az ember  
mint egy fáradt golyó —  
tűzmadár  
csillog és villog  
surrog és vijjog  
az ősz.

Úton-útfélen fent-alant  
vörös rendek sárga  
barna sorok özöne  
ront a halálba vész a homályba  
csorda hant csóva lant —  
hallga te  
hogy töri-zúzza  
hogy veri-nyúzza  
az ősz.

## Vöröss Istvánhoz

Még látlak. Törpe törzsön óriás fő,  
sátor haj alján tűz szem. Gyöngye váz,  
erős terv; szilaj füstláng, lenge ház;  
hamvadó hajlék, melyre gyászruhás nő

mered s a koratavasz kaján napja.  
S egy farka szomszéd. Falnak, oltanak,  
osztanak, mintha jussot. Holt anyag,  
akinek föld az anyja s ég az apja,

a halhatatlan szellem. Hét halállal  
hal a halandó, aki vétlen vállal,  
lélek, aki testnek öltözött.

Még föl-fölvillansz, vizsgán, viszolyogva.  
Egy asszony arcán, mélán, mosolyogva.  
Üdvözlégy, költő, szenny és menny között.